

15/03/2026

Οι πισήδες του μ. Αντώνη Πατσιά, Εμποριολόγου στο Γυμνάσιο Λευκονοίκου

/ [Γνώμες](#)

**Οι πισήδες του μ. Αντώνη Πατσιά,
Εμποριολόγου στο Γυμνάσιο Λευκονοίκου**

**Της [Ζήνας Λυσάνδρου-Παναγίδη](#),
Φιλολόγου, MSc Η.Π.Α.,
τ. Δημάρχου Λευκονοίκου**

Πώς θυμήθηκα σήμερα τον μακαριστό καθηγητή μας στο Γυμνάσιο Λευκονοίκου, τον Αντώνη Πατσιά από την Άχνα; Κάθε φορά που μου μένει ζυμάρι από τα άλλα ζυμαρικά μου, φτιάχνω και λίγες πισήδες. Και κάθε φορά, θυμάμαι τον κ. Πατσιά.

Ήταν ένας πολύ αγαπημένος καθηγητής, όλοι οι μαθητές και κυρίως όλες οι μαθήτριες τον λάτρευαν. Εμείς του Κλασικού τμήματος, το φέραμε βαρέως που δεν μας έκανε μάθημα...Ήταν ένας γλυκύτατος άνθρωπος, ευγενής, ευπατρίδης! Πολύ όμορφος, Άδωνις! Και άριστος καθηγητής! Εμπνευσμένος. Οι μαθητές και οι μαθήτριές του, «πετούσαν» στις εξετάσεις των Εμπορικών μαθημάτων, κυρίως της Λογιστικής, σε εξετάσεις κυβερνητικές και άλλες.

Θυμάμαι μια μέρα, μόλις γεννήθηκε ο γιος του, κάτι είχε το παιδάκι...Μια σκηνή κόλλησε στο μυαλό μου...να στέκει και να κλαίει έξω από το γραφείο των καθηγητών μας. Δίπλα του να τον παρηγορεί ο φιλόλογος κ. Γεώργιος Πασχαλίδης, ο αγαπημένος μου καθηγητής, ο χρυσός άνθρωπος και ευρυμαθής ιστορικός, με τον οποίο ήταν κουμπάροι. Πόσο λυπηθήκαμε τότε, ήμασταν μικρά κοριτσάκια...

Γίνεται ο πόλεμος, η εισβολή, η προσφυγιά, χαθήκαμε...Γυρνώντας από την Αθήνα, σε λίγα χρόνια, διορίζομαι στο Γυμνάσιο Μακαρίου στη Λάρνακα που τότε ήταν εξατάξιο. Φαντάζεστε τη χαρά μου, όταν μετά τον Θεοδόση Νικολάου, τον Σάκη μας, τον λατρεμένο μας διευθυντή, ανακάλυψα ότι ήταν βοηθός διευθυντής ο κύριος Αντώνης Πατσιάς.

Μαζί στο ίδιο σχολείο, Β.Δ. επίσης, και ο θείος μου, ο αγαπημένος ξάδελφος της μητέρας μου, ο Πανίκκος Αθανασίου, ο χαρίεις, οξύνους και ευφυέστατος φυσικός μας! Πού να διανοηθούμε τέτοιες εμβληματικές προσωπικότητες να μην τις σεβόμαστε! Ασφαλώς, ήμουν πολύ ευλογημένη, στα πρώτα μου στάδια να έχω δίπλα μου καθηγητές του Γυμνασίου μας.

Κι έρχεται η μέρα που καταφθάνουν οι μαθητές. Μπαίνω σε μία πρώτη τάξη. Πρώτη μου φροντίδα, την οποία διατήρησα όλα τα χρόνια της σταδιοδρομίας μου, πέρα από το καλωσόρισμα των παιδιών και τη γνωριμία μας, ήταν να τους πω τη γενέτειρά μου και πού μένω προσωρινά, και ύστερα ένα-ένα τα παιδιά να μου πουν από πού κατάγονται οι παππούδες τους και οι γιαγιάδες τους, κι ύστερα πού μένουν, αν ήταν πρόσφυγες, εννοείται προσωρινά.

Βλέπω ένα παιδάκι στο πρώτο θρανίο να χαμογελά...Αμέσως, το κατάλαβα. Θύμιζε πολύ τη μανούλα του, την κυρία Αθανασία, την καλλονή, από την Άχνα, επίσης, αλλά με καταγωγή από την κωμόπολή μας. Ξεκινώ από την αριστερή σειρά να ρωτώ τα παιδιά. Δεύτερος έπρεπε να απαντήσει ο Παναγιώτης Πατσιάς. Αφού είπε το όνομά του, πρόσθεσε ότι κατάγεται από το Λευκόνοικο. Δεν φαντάζεστε τη συγκίνηση και τη χαρά μου! Κανονικά, έπρεπε να μου πει ότι κατάγεται από την Άχνα. Το παιδάκι, όμως, επειδή γεννήθηκε και έζησε τα πρώτα του χρόνια στο Λευκόνοικο, αυτό θεωρούσε ως γενέτειρά του.

Πέρασαν τα χρόνια, συνεχίστηκε η φιλία και η αγάπη μας. Είμαι πολύ ευτυχής, νιώθω πραγματικά ευγνώμων, γιατί, με πρωτοβουλία της Πόπης Καμιντζή, διοργανώσαμε το 2016, ως Σύνδεσμος Αποφοίτων και Μαθητών του Γυμνασίου μας, μία συνεστίαση στην οποία καλέσαμε και τους καθηγητές και τις καθηγήτριές μας, οι οποίοι,-ες κατάγονταν ως επί το πλείστον από τον Δήμο μας.

Ασφαλώς, δεν ήταν δυνατόν να λείπει ο αγαπημένος του Εμπορικού Τμήματος, Αντώνης Πατσιάς. Οι εκδηλώσεις λατρείας προς το πρόσωπό του ήταν μοναδικές. Ασφαλώς, χάρηκε πάρα πολύ και το ευχαριστήθηκε, όπως χαρήκαμε και εμείς!

Γι' αυτό έπεσε σαν κεραυνός εν αιθρία η είδηση ότι αρρώστησε. Μια μέρα, ήταν αργά το απόγευμα, μου τηλεφωνά ο γιος του, ο Παναγιώτης, και με ρωτά πού να βρει πισήδες, γιατί τις πεθύμησε ο παπάς του, ο οποίος βρισκόταν στο Γενικό Νοσοκομείο Λευκωσίας. Τότε, έμαθα ότι υπέφερε από καρκίνο. Έψαξε ο Παναγιώτης σε πολλά ζαχαροπλαστεία και δεν βρήκε σε όλη την πρωτεύουσα...

«Γιε μου», του απαντώ, «και το ρωτάς; Το πιο εύκολο πράγμα. Έλα σε μισή ώρα και θα ετοιμάσουμε πισήδες να φάει και ο παπάς σου και οι άλλοι ασθενείς». Πραγματικά, ετοίμασα το ζυμάρι, το άφησα να ξεκουραστεί, και τις έφτιαξα. Μόλις ήρθε ο Παναγιώτης, έμεινε εκστατικός...Του τις έβαλα σε ένα τάπερ και τις πήρε. Η χαρά του κ. Πατσιά ήταν απερίγραπτη! Υλοποιήθηκε η τελευταία του επιθυμία.

Μπόρεσε να φάει μόνο μία. Και αυτό το κατάφερε, από τη μεγάλη του επιθυμία να φάει πισήδες. Τις υπόλοιπες, ο Παναγιώτης τις διένειμε, όπως του είπα, στους άλλους ασθενείς...

Τις επόμενες μέρες πήγαινα και τον έβλεπα. Μέρα με τη μέρα χανόταν...δεν μπορούσε να βάλει τίποτα στο στόμα του. Κάποια στιγμή έφυγε...τον κατευοδώσαμε, όπως του έπρεπε.

Πόση συγκίνηση νιώθω, γιατί μπόρεσα να ικανοποιήσω την τελευταία του επιθυμία...μία πηγή, ένα ευτελές ζυμαρικό, κάτι πολύ εύκολο, που τον έκανε να φύγει ευτυχισμένος...